

Sygn. akt **VIII Ua 10/20**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 maja 2021 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Łazowska
Sędziowie:	SSR del. Magdalena Kimel (spr.) SSO Patrycja Bogacińska-Piątek
Protokolant:	Renata Figiel

po rozpoznaniu w dniu 20 maja 2021r. w Gliwicach

sprawy z odwołania małoletniej L. Z. reprezentowanej przez przedstawiciela ustawowego A. Z.

przeciwko Wojewódzkiemu Zespołowi do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) w K.

o ustalenie niepełnosprawności

na skutek apelacji odwołującej

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 12 listopada 2019 r. **sygn. akt** VI U 273/16

oddala apelację.

(-) Patrycja Bogacińska-Piątek (-) Grażyna Łazowska (-) Magdalena Kimel (del.)

Sędzia Przewodnicząca Sędzia

Sygn. akt VIII Ua 10 / 20

UZASADNIENIE

Orzeczeniem Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) w K. z 16 marca 2016r. utrzymano w mocy orzeczenie Miejskiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w G. z 11 grudnia 2015r., o odmowie zaliczenia małoletniej L. Z. do osób niepełnosprawnych.

W odwołaniu od tego orzeczenia przedstawiciel ustawowy małoletniej odwołującej, domagała się zmiany zaskarżonego orzeczenia poprzez zaliczenie małoletniej odwołującej do osób niepełnosprawnych wedle symbolu 12-C w okresie od 16 listopada 2015r. do

30 października 2027r. oraz orzeczenia, że małoletnia odwołująca wymaga korzystania z systemu środowiskowego wsparcia w samodzielnej egzystencji, przez co rozumie się korzystanie z usług socjalnych, opiekuńczych, terapeutycznych i rehabilitacyjnych świadczonych przez sieć instytucji pomocy społecznej, organizacje pozarządowe oraz inne placówki, wymaga czy wymaga konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji, wymaga konieczności stałego współdziałania na co dzień opiekuna dziecka w procesie jego leczenia, rehabilitacji i edukacji.

W uzasadnieniu odwołania podała, że u odwołującej rozpoznano poważne zaburzenia rozwojowe, które ograniczają w stopniu zaawansowanym jej zdolność do samodzielnej egzystencji. Nadto w związku z rozpoznaniem zespołu porażennego, zaburzeń ośrodkowego układu nerwowego i koordynacji nerwowo ruchowej, hipotonii mięśniowej i nieżyty górnych dróg oddechowych, wymaga stałej opieki i rehabilitacji.

Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) w K. wniósł o oddalenie odwołania podnosząc, że samo stwierdzenie choroby, bądź dysfunkcji organizmu nie jest jeszcze niepełnosprawnością. Podano, że

u odwołującej nie stwierdzono naruszenia sprawności fizycznej lub psychicznej o przewidywanym okresie trwania 12 miesięcy z powodu wady wrodzonej, długotrwałej choroby lub uszkodzenia organizmu powodującej konieczność zapewnienia jej całkowitej opieki lub pomocy w sposób przewyższający zakres opieki nad zdrowym dzieckiem w tym wieku.

Wyrokiem z 12 listopada 2019r. (sygn. akt VI U 273/16) Sąd Rejonowy w Gliwicach, w punkcie pierwszym zmienił zaskarżone orzeczenie w ten sposób, że ustalił, iż zaliczył małoletnią odwołującą L. Z. do osób niepełnosprawnych z powodu całościowych zaburzeń rozwojowych (symbol 12-C) od 24 maja 2017r. do 31 maja 2020r. i ustalił, iż małoletnia odwołująca wymaga korzystania z systemu środowiskowego wsparcia w samodzielnej egzystencji, przez co rozumie się korzystanie z usług socjalnych, opiekuńczych, terapeutycznych i rehabilitacyjnych świadczonych przez sieć instytucji pomocy społecznej, organizacje pozarządowe oraz inne placówki, natomiast w punkcie drugim oddalił odwołanie w pozostałym zakresie.

Sąd Rejonowy oparł powyższe orzeczenie na następującym stanie faktycznym i poczynił następujące rozważania:

Orzeczeniem z 11 grudnia 2015r. Miejski Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w G. nie zaliczył małoletniej odwołującej do osób niepełnosprawnych.

Zaskarżonym orzeczeniem z 16 marca 2016r. Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) w K. utrzymał w mocy ww. orzeczenie Miejskiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w G..

U odwołującej urodzonej w roku 2011, zdiagnozowano zespół (...).

Celem weryfikacji oceny stanu jej zdrowia, a w szczególności ustalenia faktu i okresu niepełnosprawności odwołującej, jak również ustalenia, czy wymaga ona korzystania z systemu środowiskowego wsparcia w samodzielnej egzystencji, przez co rozumie się korzystanie

z usług socjalnych, opiekuńczych, terapeutycznych i rehabilitacyjnych świadczonych przez sieć instytucji pomocy społecznej, organizacje pozarządowe oraz inne placówki, czy wymaga konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji i czy wymaga konieczności stałego współdziałania na co dzień opiekuna dziecka w procesie jego leczenia, rehabilitacji i edukacji, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych: neurologa, psychologa i psychiatry oraz okulisty.

Na podstawie opinii biegłych: z zakresu neurologii dziecięcej E. R. z 20 grudnia 2016r., z zakresu psychiatrii M. S. oraz z zakresu psychologii M. T. zasadniczej z 18 marca 2017r. i uzupełniającej z 28 lipca 2017r., okulista M. J. z 13 października 2017r. oraz zespołu biegłych psychiatry M. R. i psychologa L. B. z 28 czerwca 2018r., Sąd stwierdził,

że u odwołującego rozpoznano: całościowe zaburzenia rozwojowe w postaci Zespołu (...) oraz zaburzenia integracji sensorycznej, stan po operacji zeza zbieżnego oraz małą nadwzroczność obu oczu.

Stan zaawansowania tych schorzeń powoduje, że małoletnia odwołująca z przyczyn psychologicznych i psychiatrycznych, jest osobą niepełnosprawną od 24 maja 2017r. do

31 maja 2020r., z symbolem niepełnosprawności 12-C. Równocześnie odwołująca wymaga korzystania z systemu środowiskowego wsparcia w samodzielnej egzystencji, przez co rozumie się korzystanie z usług socjalnych, opiekuńczych, terapeutycznych i rehabilitacyjnych świadczonych przez sieć instytucji pomocy społecznej, organizacje pozarządowe oraz inne placówki. Natomiast odwołująca nie wymaga konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji oraz nie wymaga konieczności stałego współudziału na co dzień opiekuna dziecka w procesie leczenia, rehabilitacji i edukacji. W uzasadnieniu biegli podkreślili, że odwołująca potrafi komunikować się z otoczeniem, sygnalizuje potrzeby fizjologiczne, wykonuje czynności higieniczne z pomocą opiekunów, posiłki spożywa samodzielnie, samodzielnie porusza się, korzysta z toalety. Zdaniem biegłych odwołująca wymaga obecności osoby dorosłej z uwagi na niepełnosprawność oraz wiek. Pomoc ta jest częściowa, polega głównie na nadzorowaniu, przypominaniu i kontroli. Zdaniem biegłych odwołująca nie wymaga sprawowania stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innych osób w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji. Równocześnie odwołująca nie jest niepełnosprawna z przyczyn okulistycznych, bowiem o fakcie zaliczenia do osób niepełnosprawnych kwalifikują wrodzone lub nabyte wady narządu wzroku powodujące znaczne ograniczenie jego sprawności, prowadzące do obniżenia ostrości wzroku w oku lepszym do 5/25 lub 0,2 według S. po wyrównaniu wady wzroku szklami korekcyjnymi lub ograniczenie pola widzenia do przestrzeni zawartej w granicach 30 stopni. Z kolei małoletnia odwołująca posiada pełną ostrość wzroku do dali i bliży oraz prawidłowe orientacyjne pole widzenia.

Przedstawiciel ustawowy odwołującej nie zgodził się z opiniami biegłych okulisty oraz psychiatry i psychologa zarzucając, że odwołująca choruje na Zespół A., a tym samym jest osobą niepełnosprawną, wymagającą stałej opieki, co potwierdza znajdująca się w aktach sprawy dokumentacja medyczna. Nadto nie zgadza się z ustaloną przez biegłe datą początkową niepełnosprawności u odwołującej. W uzasadnieniu przyznano, że wprawdzie w dacie 24 maja 2017r. po raz pierwszy oficjalnie zdiagnozowano u odwołującej zespół (...), jednak stwierdzono, że same objawy choroby pojawiły się u odwołującej wcześniej.

Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w K. nie zgłaszał zastrzeżeń do powyższych opinii.

Powyższych ustaleń Sąd Rejonowy dokonał w oparciu o dowody: z akt orzeczniczych odwołującej; z opinii biegłych: E. R. (k. 22-24), M. S.

i M. T. zasadniczej (k. 41-45) i uzupełniającej (k. 97-98), M. J. (k. 120-121) oraz M. R. i L. B. (k. 171-190).

Oceniając zebrany materiał dowodowy Sąd Rejonowy w pełnej rozciągłości podzielił ocenę stanu zdrowia ubezpieczonej, dokonaną przez biegłych z zakresu psychiatrii

i psychologii M. R. i L. B., uznając ich opinią za przekonującą i zawierającą stanowcze wnioski. Zdaniem Sądu Rejonowego opinia ta została sporządzona rzetelnie i wyczerpująco, zgodnie z tezą dowodową, na podstawie akt sprawy i badania małoletniej odwołującej. Brak było podstaw do jej kwestionowania. Zgodnie

z poglądami orzecznictwa kryteria oceny opinii biegłych stanowią zgodność z zasadami logiki

i wiedzy powszechnej, poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania oraz stopień staranności wyrażonych w niej wniosków (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 7 lutego 2013r., V ACA 668/12, LEX nr 1289448).

W tym stanie rzeczy Sąd I instancji uznał, iż odwołanie zasługuje jedynie na częściowe uwzględnienie.

Sąd Rejonowy w pierwszej kolejności powołując się na treść art. 4a ust. 1 ustawy

z 27 sierpnia 1997r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz.U. z 2019., poz. 1172 ze zm.) wskazał kryteria zaliczenia osoby małoletniej do osób niepełnosprawnych, jak również kryteria oceny

konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji.

W dalszej kolejności Sąd Rejonowy powołując się na art. 6b ust. 3 pkt 6 – 8 wyżej powołanej ustawy przypominał, iż w orzeczeniu o stwierdzeniu niepełnosprawności, poza jej ustaleniem lub ustaleniem stopnia niepełnosprawności, powinny być zawarte wskazania dotyczące korzystania z systemu środowiskowego wsparcia w samodzielnej egzystencji, przez co rozumie się korzystanie z usług socjalnych, opiekuńczych, terapeutycznych i rehabilitacyjnych świadczonych przez sieć instytucji pomocy społecznej, organizacje pozarządowe oraz inne placówki, jak również wskazania dotyczące w szczególności: konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji, wskazania dotyczące w szczególności konieczności stałego współdziałania na co dzień opiekuna dziecka w procesie jego leczenia, rehabilitacji i edukacji.

W niniejszej sprawie małoletnia odwołująca spełnia przesłanki do uznania jej za osobę niepełnosprawną, albowiem u odwołującej biegłe rozpoznały całościowe zaburzenia rozwojowe w postaci Zespołu (...) oraz zaburzenia integracji sensorycznej. Biegłe M. R. oraz L. B. jako datę początkową okresu obowiązywania niepełnosprawności wskazały 24 maja 2017r. Równocześnie biegłe podkreśliły, że Zespół (...) stanowi łagodną formę zespołu autystycznego, którego objawem są trudności w relacjach społecznych, jednak nie występuje opóźnienie ani upośledzenie ogólnego rozwoju języka ani funkcji poznawczych. Biegłe przyznały, że objawy Zespołu (...), jako zaburzenia neurorozwojowego, pojawiły się u odwołującej wcześniej, jednak 24 maja 2017r. przyjęły jako datę pierwszej konsultacji specjalistycznej i postawienia rozpoznania. W ocenie Sądu Rejonowego brak było podstaw do uwzględnienia wniosku o zaliczenie odwołującej do osób niepełnosprawnych już od 16 listopada 2015r., skoro w odniesieniu do małoletniej nie przeprowadzono w tym okresie specjalistycznej konsultacji, a tak miała miejsce właśnie 24 maja 2017r. Odwołująca wymaga korzystania z systemu środowiskowego wsparcia w samodzielnej egzystencji. Małoletnia z uwagi na naruszenie sprawności organizmu spowodowane zdiagnozowanym Zespołem (...) wymaga rehabilitacji i edukacji. Równocześnie jednak odwołujący nie wymaga stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji oraz nie wymaga konieczności stałego współdziałania na co dzień opiekuna dziecka w procesie jego leczenia, rehabilitacji i edukacji. Mianowicie posiada ona zasoby umożliwiające jej zaspokojenie podstawowych potrzeb życiowych w sposób adekwatny do jej wieku. Potrafi komunikować się z otoczeniem, sygnalizować potrzeby fizjologiczne, samodzielnie się porusza i korzysta z toalety. Bezspornym jest, jest zakres opieki nad małoletnią przewyższa zakres opieki nad dzieckiem zdrowym w Jej wieku, jednakże z tego właśnie względu została zaliczona do osób niepełnosprawnych. Jak już wskazano powyżej, przy Zespole (...) nie występuje opóźnienie ani upośledzenie ogólnego rozwoju języka ani funkcji poznawczych.

W tym stanie rzeczy, w oparciu o przytoczone przepisy prawa, Sąd Rejonowy w punkcie pierwszym zmienił zaskarżone orzeczenie zaliczając małoletnią odwołującą L. Z. do osób niepełnosprawnych z powodu całościowych zaburzeń rozwojowych (symbol 12-C) od 24 maja 2017r. do 31 maja 2020r. i ustalając, iż małoletnia odwołująca wymaga korzystania z systemu środowiskowego wsparcia w samodzielnej egzystencji, przez co rozumie się korzystanie z usług socjalnych, opiekuńczych, terapeutycznych i rehabilitacyjnych świadczonych przez sieć instytucji pomocy społecznej, organizacje pozarządowe oraz inne placówki. W pozostałym zakresie odwołanie oddalono, jako niezasadne.

Apelację od powyższego wyroku wniósł przedstawiciel ustawowy odwołującą.

Zaskarżając wyrok w części oddalającej odwołanie, wniósł o jego i zaliczenie małoletniej ubezpieczonej do kręgu osób niepełnosprawnych od 16 listopada 2015r. Jednocześnie wniósł o zasądzenie na rzecz ubezpieczonej kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych. Ewentualnie wniósł też o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji oraz o zasądzenie na rzecz ubezpieczonej kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych.

W pierwszej kolejności apelujący zarzucił naruszenie prawa materialnego, tj. § 2 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z 1 lutego 2002r. w sprawie kryteriów oceny niepełnosprawności u osób w wieku do 16 roku życia w związku z art. 4a ust. 1 ustawy z 27 sierpnia 1997r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych poprzez niezasadne niezastosowanie, podczas gdy w niniejszej sprawie należało uwzględnić rodzaj i dotychczasowy przebieg procesu chorobowego oraz jego wpływ na aktualny stan czynnościowy organizmu małoletniej, zwłaszcza że z opinii biegłych M. T. i M. S. wynika w sposób niebudzący wątpliwości, że objawy zespołu (...) (zaburzenia neurorozwojowe) pojawiły się u odwołującej już wcześniej i nie uległy zmianie, a to powoduje, iż niepełnosprawność ta istniała co najmniej w chwili złożenia przez przedstawiciela ustawowego małoletniej wniosku o jej zaliczenie do osób niepełnosprawnych, albowiem całościowe zaburzenia rozwojowe o symbolu 12-C stanowią w istocie wadę wrodzoną. Nadto zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, mający istotny wpływ na jego treść, a polegający na przyjęciu, że: brak było podstaw do zaliczenia małoletniej odwołującej do osób niepełnosprawnych od 16 listopada 2015r., albowiem w tym okresie nie przeprowadzono specjalistycznej konsultacji, a tak miała miejsce właśnie w dniu 24 maja 2017r., w sytuacji gdy w niniejszej sprawie możliwe było ustalenie daty początkowej niepełnosprawności w oparciu o zeznania matki małoletniej A. Z. i dokumentację medyczną dziecka, z których wynika, iż objawy zespołu (...) istniały już według stanu na dzień złożenia wniosku o zaliczenie małoletniej do osób niepełnosprawnych. W dalszej części apelacji zarzucił naruszenie przepisów postępowania cywilnego, mające istotny wpływ na treść orzeczenia, a to:

a. art. 231 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie, w sytuacji gdy w niniejszej sprawie możliwe było ustalenie daty początkowej niepełnosprawności na podstawie innych ustalonych faktów, zwłaszcza dokumentacji medycznej odwołującej i wniosków biegłych sądowych w zakresie chwili wystąpienia pierwszych objawów choroby oraz zeznań przedstawicielki ustawowej małoletniej, złożonych na rozprawie w dniu 25 października 2016r., z których wynika, iż zachowania dziecka, będące przedmiotem oceny biegłych, istniały już w chwili złożenia wniosku o wydanie orzeczenia o stopniu niepełnosprawności, a już z całą pewnością w chwili złożenia zeznań przez matkę małoletniej,

b. art. 278 § 1 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. poprzez niezasadne oddalenie wniosku powódki przeprowadzenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłych, podczas gdy przeprowadzenie wskazanego dowodu było niezbędne dla wyjaśnienia - w sposób wszechstronny oraz niebudzący wątpliwości - od kiedy datuje się wystąpienie niepełnosprawności u dziecka, a co za tym idzie - w jakim zakresie temporalnym zaskarżona decyzja wymaga zmiany.

Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Stopniu Niepełnosprawności w K. nie odniósł się do apelacji odwołującej.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Na podstawie wyników postępowania dowodowego uzupełnionego przez Sąd Okręgowy, Sąd uznał, że apelacja ubezpieczonej nie zasługuje na uwzględnienie.

W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych, starannych ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie oraz wywiódł logiczne i znajdujące oparcie w prawie materialnym wnioski.

Także rozstrzygnięcie i rozważania, przedstawione na jego uzasadnienie, nie budzą wątpliwości Sądu odwoławczego, dlatego w całości przyjmuje je za swoje, bowiem Sąd

I instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku w sposób odpowiadający wymogom art. 328 § 2 k.p.c. ustalił fakty, które uznał za udowodnione, wskazał dowody, na których się oparł

i przyczyny, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej oraz wyjaśnił podstawę prawną wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Zarzuty apelacji nie odniosły zamierzonego skutku.

Na etapie postępowania odwoławczego spór sprowadzał się wyłącznie do ustalenia daty początkowej powstania niepełnosprawności u małoletniej L. Z.. Apelująca zakwestionowała datę ustaloną przez Sąd I instancji tj 24 maja 2017 r. podnosząc, że niepełnosprawność małoletniej istniała już 16 listopada 2015 roku.

Zgodnie z art. 4a ust 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 roku o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz.U z 2019 roku, poz 1172), osoby, które nie ukończyły 16 roku życia zaliczane są do osób niepełnosprawnych, jeżeli mają naruszoną sprawność fizyczną lub psychiczną o przewidywanym okresie trwania powyżej 12 miesięcy, z powodu wady wrodzonej, długotrwałej choroby lub uszkodzenia organizmu, powodująca konieczność zapewnienia im całkowitej opieki lub pomocy w zaspokajaniu podstawowych potrzeb życiowych w sposób przewyższający wsparcie potrzebne osobie w danym wieku.

Zasadnicze znaczenie miało zatem ustalenie czy naruszenie sprawności małoletniej L. Z. (fizycznej lub psychicznej) z powodu zespołu (...) istniało na dzień złożenia wniosku tj 16 listopada 2015 roku.

Sąd Okręgowy w oparciu o opinie uzupełniające biegłych z zakresu psychiatrii i psychologii M. R. i L. B. (k.345 i 367-368) ustalił, iż brak jest podstaw do uznania ubezpieczonej za osobę niepełnosprawną od daty wcześniejszej, niż 24 maja 2017r. Wprawdzie ma rację apelująca, że zaburzenie neurorozwojowe, pod postacią zespołu (...), u ubezpieczonej datuje się od wczesnego dzieciństwa- zespół (...) ujawnia się bowiem najczęściej przed 3 rokiem życia, jest on łagodną formą autyzmu, jednak jego objawy u ubezpieczonej, w okresie wczesnodziecięcym, miały subtelne nasilenie oraz charakter niespecyficzny. Dopiero nasilenie objawów, powodujące zakłócenia funkcjonowania psychicznego które skutkowały naruszeniem sprawności psychicznej, a w konsekwencji niepełnosprawnością nastąpiło później, tj z dniem pierwszej diagnozy zespołu (...) czyli 24 maja 2017 roku.

Sąd Okręgowy uznał wnioski wypływające z opinii za spójne, należycie uzasadnione. Biegłe w sposób szczegółowy i wyczerpujący odniosły się do wszystkich zarzutów stawianych przez apelującą. Ostatecznie opinia nie została zakwestionowana.

Rozstrzygnięcie Sądu I instancji jest zatem prawidłowe, ustalenia dokonane przez ten Sad znalazły w pełni potwierdzenie w uzupełniającym postępowaniu dowodowym przeprowadzonym przez Sąd Okręgowy.

Mając na uwadze powyższe, Sąd II instancji, na mocy art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako bezzasadną.

Sędzia Patrycja Bogacińska – Piątek Sędzia Grażyna Łazowska (spr.) Sędzia del. Magdalena Kimel

Sędzia Przewodniczący Sędzia